

Efter en Ugestids Forløb forandrede han derfor saa smaat sin Opførsel overfor hende, viste sig en Smule ligegyldig, indfandt sig med mindre Regelmæssighed og udeblev tilsidst helt i nogle Dage.

„Med Sult skal de Stridige tæmmes!“ tænkte han. Det skulde nu vise sig, om han havde Magt til at herske over Mennesker og gøre sig deres Vilje underdanig.

Den første Dag følte Jakobe hans Bortebliven som en Befrielse. Den anden Dag var hun forundret, den tredje Dag lidt urolig. Hun bestemte sig tilsidst til at skrive for at faa at vide, om han var bleven syg; men netop som hun havde faaet Pennen i Haanden, hørte hun hans Stemme nede i Haven. Isamme Nu slog hendes Følelse om. Rigtig nok var hendes Hjerte kommen til at banke, men hun ønskede ham atter langt bort. Hun vilde ikke engang se ham. Moderen lod straks en af hendes smaa Søskende melde hende hans Komme, men hun blev siddende oppe paa sit Værelse. Paa det Ark Papir, hun havde bestemt for ham, gav hun sig til at skrive et ligegyldigt Brev til en udenlandsk Veninde.

Først efter en halv Timestids Forløb viste hun sig nede i Stuerne. Per modtog hende med sit ligegladeste Smil og gav ingensomhelst Forklaring paa sin lange Fraværelse. Det meste af Aftenen opholdt han sig sammen med Ivan og Onkel Heinrich inde i Billardværelset og syntes at more sig fortræffeligt. Straks efter Tebordet tog han bort, uden at de i Grunden havde talt med hinanden.

Den Nat blev afgørende for hendes Forhold til ham. Timevis gik hun frem og tilbage i sit Kammer og kæmpede med sig selv. Hun sagde, at nu vilde og maatte hun bryde denne unatur-